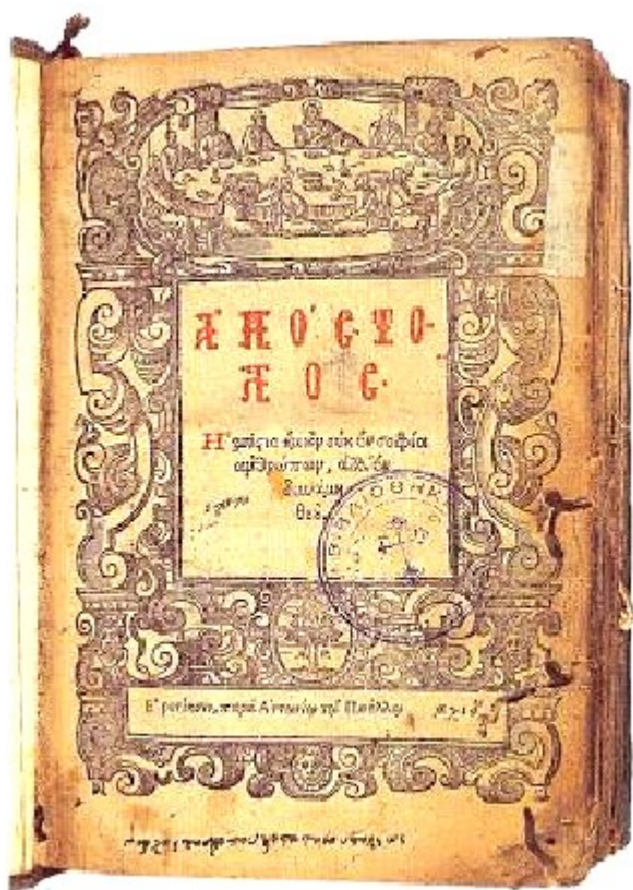

Ἀποστολικὲς λαμπαδηδρομίες (Β΄ Κορ. δ΄ 6-15)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Ὁ πρωτοκορυφαῖος «λαμπαδηδρόμος» τῆς Ἐκκλησίας ἀπόστολος Παῦλος ἄναψε τὴ λαμπάδα του ἀπὸ τὸ ἄκτιστο φῶς τοῦ Χριστοῦ χάνοντας τὸ σωματικό του φῶς· «ὁ μέλλων φωτίζειν τὴν οἰκουμένην σκοτίζεται», λέει ἓνα τροπάριο τῆς ἑορτῆς του. Ὁ φωτοδότης Θεὸς «ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ» τὸν «αἰχμαλώτισε» ἔξω ἀπὸ τὴ Δαμασκὸ καὶ «ἔλαμψεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης του». Ἐχασε ἐπίσης ὁ νεοφώτιστος Παῦλος καὶ τὴ φαρισαϊκὴ αὐτάρκεια ὅτι μπορεῖ μόνο μὲ τὶς δικές του «ἀρετές» νὰ κρατᾷ ἄσβεστη τὴ λαμπάδα ποὺ ἄναψε ἀπὸ τὸν Χριστό. Κατάλαβε πλέον ὅτι δὲν εἶναι τίποτε περισσότερο ἀπὸ ἓνα «ὀστράκινο σκεῦος», ποὺ κρατᾷ μὲν μέσα του τὸν πιὸ ἀνεκτίμητο θησαυρό, ἀλλὰ δὲν παύει νὰ εἶναι εὐθραυστο· καὶ μόνο «ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ» μπορεῖ, ὅχι μόνο νὰ τὸ προστατεύει, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ κάνει νὰ ἀκτινοβολεῖ τὸ φῶς τὸ ἀληθινό, ἰδιαίτερα μάλιστα μέσα στὶς σκοτεινὲς θύελλες τῶν διωγμῶν καὶ τῶν θλίψεων.

Φυσικά αυτή ή «ύπερβολή» τής χάριτος, πού έκανε τόν Παῦλο νά μὴν ἀπελπίζεται καί νά μὴ χάνει τὸ θάρρος του, δὲν ἦταν μία μόνιμη ἀναπαυτική «πολυθρόνα». Ὁ Ἀπόστολος -κινδυνεύοντας νά κατηγορηθεῖ γιὰ ἔπαρση- εἶχε γράψει στοὺς Κορινθίους στὴν πρώτη ἐπιστολή του ὅτι, «ναὶ μὲν ὅ,τι εἶμαι, ἀπὸ τῆ χάρι τοῦ Θεοῦ εἶμαι, ἀλλὰ κι ἐγὼ περισσότερο ἀπὸ ὅλους ἐκοπίασα» (15,10). Χωρὶς ὑπομονή, κόπο, πόνο καὶ θυσία, πού προσφέρονται ὁλόψυχα καὶ ἐλεύθερα, δὲν μπορεῖ νά φθάσει κανεὶς στὴ «ζωοποιὸ νέκρωση» τοῦ ἑαυτοῦ του. Πρόκειται γιὰ νέκρωση πού ἀφορᾷ πρῶτα τὰ ἔργα τῆς ἁμαρτίας καὶ τὰ πάθη· συχνά, ὅμως, ἐνέχει καὶ τὸν κίνδυνο τοῦ σωματικοῦ θανάτου· γίνεται ἓνα συνεχὲς «κρυφτὸ» μὲ τὸν θάνατο, ὅπου περίτρανα ἀποκαλύπτεται καὶ δοξάζεται «ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν».

Φανέρωση τῆς ἀναστάσιμης ζωῆς

Στοὺς πολλοὺς μιμητὲς τοῦ Ἀποστόλου ἀνήκει καὶ ὁ ὅσιος Ἀβράμιος, πού στάλθηκε νά φωτίσει μία εἰδωλολατρικὴ πόλη τῆς Μεσοποταμίας στὰ τέλη τοῦ 3ου αἰώνα. Ὅσοι εἶχαν ἐπιχειρήσει νά ἐργαστοῦν ἐκεῖ ἱεραποστολικά, εἶχαν ἐπιστρέψει ἄπρακτοι καὶ τραυματισμένοι. Ὁ Ἀβράμιος ἔκτισε πρῶτα μία ὠραία ἐκκλησία καὶ ἄρχισε νά λειτουργεῖ σ' αὐτήν. Οἱ εἰδωλολάτρες κάτοικοι ἐντυπωσιάστηκαν ἀπὸ τὸν ναό, ἀλλὰ σχεδὸν καθημερινὰ ξυλοκοποῦσαν τὸν Ἅγιο καὶ μερικὲς φορές τὸν

ἄφηναν μισοπεθαμένο. Ἐπρεπε νὰ ὑπομείνει ὁ Ἅγιος αὐτὸ τὸ μαρτύριο τρία ὀλόκληρα χρόνια, γιὰ νὰ πειθοῦν οἱ «ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθήμενοι» κάτοικοι ὅτι «ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως» καὶ τῆς ὑπομονῆς, ποὺ ἔβλεπαν στὸν Ἅγιο, εἶναι τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ. Τρία χρόνια ὁ Ἅγιος «περιέφερεν τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί του» καὶ ἔτσι περίτρανα «ἐφανερώθη ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῇ θνητῇ σαρκί του».

Ἡ λαμπρότερη φανέρωση τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ ἔγινε μὲ τὴν Ἀνάστασή του καὶ τὴ νίκη του κατὰ τοῦ θανάτου, μὲ τὴν ὁποία μᾶς χάρισε τὴ δυνατότητα τῆς ἀφθαρσίας τῆς θνητῆς μας σάρκας. Εἶναι ἓνα γεγονὸς ποὺ ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιο τῆς πίστεως ὅλων τῶν «λαμπαδηδρόμων» τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀναστάσιμο Φῶς ἀναψαν τὴ λαμπάδα τους καὶ αὐτὸ τὸ Φῶς ἦταν τὸ κήρυγμά τους καὶ ἡ μαρτυρία τους.

Κράτα τὴ λαμπάδα ἀναμμένη

Γιὰ νὰ ἀνάψει, ὅμως, κάποιος καὶ τὴ δική του λαμπάδα ἀπὸ τὸ Φῶς τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νὰ χάσει τὴν ἐμπιστοσύνη του στὰ κτιστὰ φῶτα «τῆς σοφίας τοῦ αἰῶνος τούτου» καὶ νὰ δεχθεῖ «τὴν μωρίαν» τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος· μία «μωρία» ὥστόσο, ποὺ σφραγίστηκε μὲ ποταμοὺς αἵματος ἀποστόλων, μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν. Καὶ γιὰ νὰ καταλάβει κάποιος ὅτι αὐτὸ τὸ Φῶς -ὅπως εἶπε ὁ Ἀπόστολος- ἀποτελεῖ τὸν μεγαλύτερο θησαυρὸ τῆς ζωῆς του, πρέπει νὰ θεωρήσει «στάχτη καὶ κουρνιαχτό», κατὰ τὸν ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλό, ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου, τοὺς ὁποίους «ὁ σκόρος καὶ ἡ σκουριὰ τοὺς ἀφανίζουν καὶ οἱ κλέφτες τοὺς κλέβουν».

Αὐτὰ κατάλαβε -ἀνάμεσα σὲ ἀμέτρητους ἄλλους- καὶ κάποιος Νικόλαος ἀπὸ τὸ Μέτσοβο, ποὺ ἀπὸ δειλία γιὰ τὴ ζωὴ του εἶχε τουρκέψει· καὶ ξανάναψε τὴ λαμπάδα του ἀπὸ Φῶς τῆς Ἀνάστασης, ὁμολόγησε τὴν πίστη του καὶ μαρτύρησε λιώνοντας ὁ ἴδιος σὰν λαμπάδα στὴ φωτιὰ ὅπου δέχθηκε νὰ τὸν κάψουν. Τὴν ἀγία κάρα του ἀγόρασε ἓνας χριστιανὸς καὶ τὴν ἔκρυψε χτίζοντάς την στὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ του. Ὅταν ὅμως τὸ σπίτι ἄλλαξε ἰδιοκτήτη, ὁ νέος ἔνοικος ἀνακάλυψε τὸ ἱερὸ λείψανο παρατηρώντας Φῶς κάποια μέρα στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ τοίχου. Ἦταν ἡ μέρα τῆς μνήμης τοῦ Ἀγίου, τοῦ ὁποίου τὸ «ὀστράκινο σκεῦος» ἔλαμπε ἀκόμη καὶ μέσα ἀπὸ τὸν τοῖχο «τὸν φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ».

Μὲ τὶς πρεσβεῖες του, ἃς κάνουμε καὶ τὰ δικά μας «ὀστράκινα σκεύη» δεκτικὰ τοῦ θείου φωτός, ὥστε «ἡ χάρις πλεονάζουσα διὰ τῶν πλειόνων, νὰ περισσεύῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ».

Πηγή: agiazoni.gr